28/02/2021

“Ο Πατέρας όλων μας, μας περιμένει με ανοικτές τις αγκάλες”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Κυριακή του Ασώτου 28 Φεβρουαρίου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης και Αγίου Ελευθερίου Διαβατού.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων:

«Πάντα μοι ἔξεστιν ἀλλ᾽ οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν ἀλλ᾽ οὐκ ἐγώ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τι-νος».

Μία ἀνεπανάληπτη διακήρυξη ἔκανε σήμερα στό ἀποστολικό ἀνά-γνωσμα ὁ οὐρανοβάμων ἀπόστο-λος Παῦλος. Μία διακήρυξη ἐλευ-θερίας, τῆς ἀπολύτου ἐλευθερίας πού χάρισε ὁ Θεός στόν ἄνθρωπο. Καί τί διακηρύσσει ὁ ἀπόστολος; «Πάντα μοι ἔξεστιν ἀλλ᾽ οὐ πάντα συμφέρει». Ὅλα μοῦ εἶναι ἐπιτρε-πτά, ὅλα

μπορῶ νά τά κάνω, ἀλλά δέν μέ συμφέρουν ὅλα καί δέν μέ ὠφελοῦν ὅλα.

Καί συνεχίζει: «Πάντα μοι ἔξεστιν ἀλλ᾽ οὐκ ἐγώ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος». Ὅλα ἔχω δικαίωμα νά τά κάνω, ἀλλά δέν θά γίνω ὑποχείριο κανενός πράγματος.

Νά, λοιπόν, ὁ τέλειος ὁρισμός τῆς ἐλευθερίας, πού δέν μετατρέπεται σέ ἀσυδοσία, ἀλλά ἐλέγχεται καί κατευθύνεται ἀπό τή λογική, ἀπό τόν ἡγεμόνα νοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Γιατί ὁ Θεός δέν μᾶς ἔπλασε μόνο ἐλευθέρους, δέν χάρισε σέ ἐμᾶς τούς ἀνθρώπους μόνο τό δικαίωμα τῆς ἀνεξαρτησίας καί τῆς αὐτοδια-θέσεως, τό συνόδευσε καί μέ τό δῶρο τῆς λογικῆς καί τῆς συνέ-σεως, προκειμένου νά μήν κατα-ντή-σει ὁ ἄνθρωπος στό σημεῖο πού περιγράφει ὁ ψαλμωδός Δαβίδ λέγοντας: «ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν οὐ συνῆκε· παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καί ὡμοιώ-θη αὐτοῖς».

Ὁ Θεός δέν μᾶς περιορίζει μέ τίς ἐντολές του, δέν μᾶς ὑποχρεώνει νά τίς ἀκολουθήσουμε καί νά τίς ἐφαρμόσουμε. Μᾶς τίς ἔδωσε γιά νά μᾶς προφυλάξει ἀπό τόν πει-ρασμό τῆς ἀσυδοσίας καί νά ἐνι-σχύσει τή σύνεση καί τή λογική μας νά κατευθύνει τή ζωή μας ὄχι πρός τήν καταστροφή μας ἀλλά πρός τό συμφέρον καί τήν ὠφέλειά μας καί νά μᾶς κάνει πραγματικά ἐλευθέ-ρους καί ὄχι ἀγομένους καί φερο-μένους ἀπό τά πάθη καί τίς ἀδυ-ναμίες μας.

Δυστυχῶς ὅμως οἱ ἄνθρωποι θεω-ροῦμε συχνά τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ ἤ ἀκόμη καί τίς ὑποδείξεις τῆς λογικῆς περιοριστικές τῆς ἐλευθε-ρίας μας καί ὄχι μόνο τίς ἀγνοοῦμε, ἀλλά κάποιες φορές βαδίζουμε ἀντίθετα πρός αὐτές, μέ ἀποτέλε-σμα νά ἀποτυγχάνουμε στίς ἐπιλο-γές μας, καί ἀντί νά κερδίζουμε περισσότερη ἐλευθερία νά ὑποδου-λωνόμεθα στό κακό.

Αὐτό ἔκανε καί ὁ νεώτερος υἱός τῆς σημερινῆς παραβολῆς, ὁ γνωστός σέ ὅλους μας ἄσω-τος. Νόμισε ὅτι ὅλα ἐπιτρέπονται, ὅτι ὅλα ἔχει δικαίωμα νά τά κάνει στή ζωή του. Καί τί κατόρθωσε; Ἀντί νά ἀπολαμβάνει τήν ἐλευθε-ρία του καί τή στοργική φροντίδα τοῦ πατέρα του, ἀναγκάσθηκε νά γίνει δοῦλος ξένων καί κυρίως δοῦ-λος τῶν παθῶν του καί τῶν συνηθειῶν του.

Πόσο τραγικό λάθος ἔκανε μέ τήν ἐπιλογή του, τό κατάλαβε ἀπό τίς συνέπειες πού εἶχε αὐτή ἡ ἐπιλογή τῆς δῆθεν ἐλευθερίας.

Πόσο τραγικό λάθος ἔκανε, τό ἀπο-δεικνύει ἡ μετάνοιά του καί ἡ ἀπόφασή του νά ἐπιστρέψει στό σπίτι τοῦ πατέρα του καί νά τόν παρακαλέσει νά τόν ἀποκαταστή-σει ὄχι ὡς υἱό του ἀλλά «ὡς ἕνα τῶν μισθίων» του.

Δέν εἶναι ὅμως μόνο ὁ νεώτερος υἱός πού ἀστοχεῖ νομίζοντας ὅτι τά πάντα ἐπιτρέπονται. Εἶναι καί ὁ πρεσβύτερος, ὁ ὁποῖος φαινομε-νικά κυβερνᾶ τήν

ἐλευθερία του μέ τή λογική καί ἀκολουθεῖ τό θέ-λημα τοῦ πατέρα του. Καί ὅμως καί αὐτός πέφτει στήν ἴδια παγίδα, γιατί νομίζει ὅτι, ἐπειδή εἶναι ὁ πι-στός καί ἀφοσιωμένος υἱός, μπορεῖ νά κάνει τά πάντα. Μπορεῖ ἀκόμη νά κατακρίνει καί νά καταδικάζει τίς πράξεις τοῦ ἀδελφοῦ του, μπορεῖ νά κρίνει τίς πράξεις τοῦ πατέρα του, μπορεῖ νά διεκδικεῖ προνόμια ἔναντι τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὅμως καί αὐτός κάνει τό ἴδιο τραγικό λάθος μέ τόν νεώτερο ἀδελφό του, γιατί δέν κατανοεῖ πώς τό ὅτι μπορεῖ νά τά κάνει ὅλα αὐτά, δέν εἶναι πρός τό συμφέρον του, δέν εἶναι ἐπιβεβαίωση τῆς ἐλευθερίας του, γιατί τελικά τοῦ στερεῖ αὐτό τό ὁποῖο ἐπεδίωκε, τοῦ στερεῖ νά ἀπολαμβάνει τή χαρά τοῦ πατέρα του.

«Πάντα μοι ἔξεστιν ἀλλ᾽ οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν ἀλλ᾽ οὐκ ἐγώ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος».

Ἄς ἀκούσουμε καί ἐμεῖς προσε-κτι-κά σήμερα τή διακήρυξη τοῦ ἀποστόλου Παύλου καί ἄς ἐξετά-σουμε τόν ἑαυτό μας. Καί ἐάν δέν τόν βροῦμε νά ὁμοιάζει μέ τόν ἄσωτο υἱό, ὁ ὁποῖος ἔγινε δέσμιος τῶν παθῶν του, ἄς δοῦμε μήπως ὁμοιάζουμε μέ τόν πρεσβύτερο, ὁ ὁποῖος, ἄν καί φαινομενικά ἦταν εὐσεβής καί πιστός, ἔγινε ἀπό τήν ἀπροσεξία του δέσμιος τοῦ πάθους τῆς κρίσεως καί τῆς κατακρίσεως τοῦ ἀδελφοῦ του ἀλλά καί τοῦ πατέρα του.

Καί ἐάν ὁ ἄσωτος υἱός μέ τή μετάνοιά του ἀπηλλάγη ἀπό τήν ἐξουσία τῆς ἁμαρτίας, ὁ πρεσβύ-τερος πού δέν συνειδητοποίησε τό σφάλμα του, πού δέν κατανόησε τήν παγίδα στήν ὁποία ἔπεσε ἐξαι-τίας τῆς ὑψηλοφροσύνης του, πα-ρέμεινε τελικά ἐξουσιαζόμενος ἀπό τό πάθος τῆς κατακρίσεως.

Ἄς ἐξετάσουμε καί ἄς ἐλέγξουμε ὅλοι μας τόν ἑαυτό μας καί ἄς περιορι-σθοῦ-με στό νά ἐξετάζουμε τά δικά μας σφάλματα καί ὄχι τῶν ἄλλων· ἄς περιορισθοῦμε νά κρίνουμε καί νά κατακρίνουμε τόν ἑαυτό μας μόνο, γιά νά ἀξιωθοῦμε καί ἐμεῖς νά ἀπολαύσουμε τή συνεύρεσή μας μέ τόν Θεό καί τή χαρά τῆς αἰωνίου βασιλείας του, ἐκεῖ ὅπου ὁ Πατέρας ὅλων μας μᾶς περιμένει μέ ἀνοικτές τίς ἀγκάλες, γιά νά μᾶς ἀποκαταστήσει στό σπίτι του, πού εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

© GerBekes IMBNK

© GerBekes IMBNK

© GerBekes IMBNK

© GerBekes IMBNK

© GerBekes IMBNK

© GerBekes IMBNK

© GerBekes IMBNK

© GerBekes IMBNK